

efter melder, at han er ganske uenig med Ordføreren, tilmed da han havde Formandsforpligtelse til at læse og kontrollere Tidendens, og maatte vide, hvad der var sagt. Jeg tager ikke det ærede Medlem det ilde op; jeg ansér dette som den bedste Illustration til hele det ærede Medlems Standpunkt, at han ikke har Andet at sige til sit Forsvar, end at jeg det ene Aar var hans Ordfører og det andet Aar ikke.

Berg: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvad det ærede Medlem fra Gjedser (Clausen) udtalte. Jeg antager, at vi kunne klare disse Sager bedre, naar vi komme til Gjedserspørgsmaalet. Hvad derimod den ærede Ordfører angaar, skal jeg sjenke ham hans almene Theorier; det er ikke værd, at vi opholde Tiden dermed. Jeg anerkjender ikke, at den ærede Ordfører i Fjor ifølge hele Stillingen baade i og udenfor Thinget har været berettiget til at udtale sig paa anden Maade end samstemmende med den Maade, hvorpaa Finantslovsforslaget blev voteret i Forhold til de ministerielle Udtalelser i den allerunderdanigste Forestilling. Nu pointerede det ærede Medlem: Ikke et Ord mere end i Fjor. Flere Gange har det ærede Medlem sagt, at det var blot Provisorierne, Gendarmerne og Politiløvene og ikke et Ord mere. Vilde jeg blot læse, skulde jeg ikke finde et Ord mere. Det ærede Medlem skulde ikke staa og udtale sig saa stærkt om Ting, som han maa have glemt, navnlig ikke, naar vi have en Diskussion her i Salen. Det ærede Medlem skulde vide, at der var flere provisoriske Forter byggede, som Ministeriet forlangte Penge til, og at Ministeriet umuligt vilde modtage en Finantslov, naar disse Penge ikke bleve bevilgede. Det ærede Medlem skulde vide, at der var 625,000 Kr. til de bestilte Kanoner, det var et Restbeløb, og det vilde være umuligt for Regjeringen at tage en Finantslov, hvis disse ikke bleve bevilgede. De ere der ikke i Aar. Alt dette fik det ærede Medlem ved Forhandlingerne i Fjor Foraar, om ikke direkte, saa dog indirekte gennemført, ligesom der i Landsthinget — hvad der fremgaar baade af den foreløbige og af den endelige Betænkning — endvidere forberedes en Situation i Aar, der altsaa er væsentlig forskjellig fra den i Fjor. Kom saa ikke med den Forklaring, som aldeles ikke passer til Situationen i Aar og i Fjor. Jeg veed ikke, hvor det ærede Medlem vil hen med sin Ribebane, den Sag er jo simpel nok. Han kunde give Ministeriet 10 Finantslove og dog være enig med mig i, at den høitærede Indenrigsminister ikke kan bære sig saaledes ad, som han

har gjort. Det ærede Medlem staar som Generalprokurør for Ministeriets Handlinger. Han lægger hele sin Tale an paa at staffe Thingets Botum til de 40,000 Kr., og jeg vil indrømme, at det kan være godt nok for Indenrigsministeren, ellers vil han selv komme til at betale dem. Jeg tror ikke paa nogen Maade, at det bliver Statsraad Tietgen. Han har vist Sikkerhed for at faae Pengene og at kunne faae Dem derfor. Men naar det ærede Medlem vil bilde Folkethinget ind, at Statsraad Tietgen vil standse Banens Drift og hele Trafikken paa den vestjydske Bane — man tænkte sig, hele Trafikken paa den vestjydske Bane, der dog ikke har været standset før, medens denne Ribebane ikke en Gang var til — saa antager virkelig hans Udtalelser saadanne Dimensioner, at jeg ikke kan tro, at Folkethinget vil være godmodigt nok til at tro paa, hvad han siger. Men at standse eller ikke standse, hvad den høitærede Minister og Entreprenøren ere blevne enige om eller ikke enige om, vedkommer ikke mig, blot Folkethinget negter de Penge, som her ere forlangte. Hvad det Spørgsmaal angaar, om der ved Koncessionen er taget et Forbehold eller ikke, saa er det en Rets sag, men ogsaa det ramme vi ved at negte Pengene. Om en grundlovsstrø Regjering vil drive Banen eller ikke, maa blive dens Sag, men dertil staar der en Bevilling paa Finantsbudgettet; til den nuværende Regjering har jeg ikke villet give Bevillingen. Men dette Spørgsmaal: Skal Folkethinget bevilge de 40,000 Kr. til denne Minister, eller skal Ministeren selv se at komme ud af det paa bedste Maade med denne Kontrakt, er det nøgne Spørgsmaal, som det ærede Medlem træder saa stærkt i Stranken for. Han skulde ikke gjøre det saa ivrigt for Statsraad Tietgens Skyld, han skal nok faae sine Penge, men derimod er det mindre sikkert, om Ministeren faar Pengene, om han med Rette kan tage dem af Statskassen. Jeg er ikke Procurator for den høitærede Ministers Foranstaltninger og navnlig ikke for saadanne, om hvilke jeg har den Opfattelse, at jeg ikke tror paa deres Lovlighed. Lad os blive ved Nr. 11 og spørge: Vil Folkethinget sige Ja til Ministerens Forretning eller ikke ved at bevilge Pengene eller ikke? Nu har jeg profileret Sagen, det høie Udvalg er paa dette som paa saa mange Punkter uenig med mig, og Folkethinget følger det høie Udvalg.

Ordføreren (Holtstein=Ledreborg): Jeg behøver ikke at fortsætte denne Diskussion, da jeg tror, at det er tilstrækkelig konstateret, at det ærede Medlem ikke har været i Stand til at anføre nogenjomhelst Grund